

ערב שבת קודש פרשת משפטים
כ"ז שבט ה'תשע"ו **שנת הקהל**
חדר מנחם חב"ד - מוסקבה

החייל

Солдат

Мама для всех

פאנל פיוחד לכ"ב שבט,
השבוע ב'חדר מנחם'
עמ' 4

«...Все хасиды - мои дети»
Стр. 11

האמונה האמתית

התמימה בה'. אבל גם אתה מבין שאי אפשר להסתפק בך. צריך אחר כך גם לנסות ולהבין בשכלנו הקטן את כל מה שאנחנו יכולים, כי כך האמונה היא יותר שלמה וחזקה, וכך אנחנו יותר מתחברים עם המצוות של ה', וממילא יותר מתאחדים עם ה', כי המצוות הם הכלי להתאחד ולהתחבר עם הקב"ה בעצמו!

אברמי: הבנתי, אבא, אבל למה אם כן בסוף הפרשה ישנם גם מצוות שללא טעם, כמו "לא תבשל גדי בחלב אמו", שזה אסור בשב"ח?

רגע אחד, עכשיו אני נזכר בעוד דבר, בסוף הפרשה שלנו מספר גם כן שבני ישראל אמרו למשה רבנו "נעשה ונשמע", שזה מסמל את האמונה התמימה והפשוטה בה' שלמעלה מהבנה!

הרי לפי מה שאמרתי לי אבא, הפרשה שלנו "משפטים" באה להדגיש שחיבה והבנה וההשגה ככל האפשר?

ואולי... אולי יש פה איזה תהליך מסוים?
אבא: נכון מאד, באמת כל זה חלק מהתהליך. בהתחלה אנחנו צריכים להאמין בה' פיסוד והתחלה לכל דבר. כמו שאנחנו אומרים בבקר מיד כשמתעוררים: "מודה אני לפניך". ואחר כך מגיע השלב שבו משתדלים להבין כל דבר בשכל שהקב"ה נתן לנו, כל אחד לפי יכולתו, וכך אנו מתאחדים ולא רק מאמינים באמונה רחוקה ומופשטת.

וכאן מגיע השלב השלישי: אחרי כל זה, אנו שוב חוזרים לאמונה בה', שהוא למעלה מכל השגה והבנה, ובאמת אי אפשר להבין כלל את העמק האמתי של המצוות. אמנם לכאורה זו שוב אמונה בלבד, אך הפעם האמונה היא קרובה ומוחשית, קצת האמונה אינה דבר מפשט ורחוק, אלא ברור וחזק בלבנו ובשכלנו כאחד. ובאמונה זו אמרו בני ישראל "נעשה ונשמע".

הפירו את אברמי. אברמי הוא ילד חכם וגם חסיד. הוא מבין טוב את הנלמד בפתה, ותמיד מתעניין בדברים חדשים ומרתקים.

אתם מזמנים להצטרף לשיחה בין אברמי לאביו, ביום ששי, ערב שבת קדש, אחר הצהריים:

אברמי: אבא, היום כשיצאתי מהחדר בדיוק צצה לי שאלה בראש.

בשבת האחרונה שמעתי את הדרשה של הרב בבית הכנסת, והוא אמר שהסבה שבפשרת הדברות נאמרו מצד אחד דברים מיוחדים ונעלים כמו אנכי ה' אלוקיך וזכור את יום השבת, ומצד שני גם דברים פשוטים כמו לא תגנב ולא תרצח, היא, כדי שידע שצריך לקיים את כל המצוות רק בגלל שפך צנה ה', ולא כי אנחנו מבינים לבוד שפך עלינו לנהג. כלומר - שהעקר הוא האמונה התמימה בה', וזה הבסיס לכל המצוות.

אבא: יפה מאד אברמי! אני ממש שמח לדעת שהקשבת כל כך טוב לדרשה!

אז מהי השאלה?

אברמי: השאלה שלי היא, אבא, למה אם כן, מיד אחרי מתן תורה - כשמשה רבנו עלה להר סיני לשמע וללמד את התורה, הדרב הראשון שהקב"ה מלמד אותו זה דינים של עבד עברי וכדומה שזה מצוות שמבינים בשכל שנקראים "משפטים", הרי העקר הוא האמונה התמימה בה' ולקיים מצוות כי כך ה' צנה? לכאורה היה צריך להתחיל עם מצוות שנקראים "חקים", כמו פלאים ופורה אדמה?

אבא: שאלה נפלאה!!

אני חושב שהתשובה לך היא, שבאמת נכון הדבר, כפי שאמרתי, שהעקר הוא האמונה

העשן הסמיך מסמא את העינים, הכל מערפל. מסביב, להיכן שאינך מסתכל אינך רואה דבר מלבד אותו עשן שהרחו. מה אני עושה פה? ואיך אמצא את הדרך המלך?

ואז, לפתע, נפתח שביל של אור באמצע, וכל העשן נדמה בעיני לפתע בענן מלכותי. ואני פוסע, לכוון האור...

כשחשבת על "ובא משה בתוך הענן" וכפי שרש"י מפרש: "במין עשן הוא". נזכרתי ברבני הרבי על כך שבדי לקבל את התורה יש צורך ב"עשן", שאולי בחיצוניות הוא נראה כמו עשן מפריע ומחניק, אך באמת זהו ענן, שמכין אותנו לקבלת התורה.

ואז נזכרתי בילך אחד, ועוד אחד, ועוד.. שמרגישים קצת מחניק, והראיה קצת מטושטשת, מהדמעות...

כי באמת זה קשה לפעמים, לקבל את התורה, התורה שאנו בה חפצים לרעת אותה, נרמית לנו לעתים רחוקה מאתנו, ומסביבה עשן וערפל, שאינן נותנים לגשת...

נזכר את משה רבנו, ונזכר את הענן שעל ההר.

ואז, אז פתח לעינינו שביל מואר בתוך הענן, וכשנסתכל מסביב הכל יהיה לבן, ורד, ונעים...

הלב יפעם בהתרגשות, ואנו נזכה לראות את האור והמותיקות, נזכה להבין, - לקבל את התורה!

העורך

לעילוי נשמת
הרה"ח ר' דוד ורעייתו רחל ריסא ע"ה חנוזין

זמני השבת

ניסת השבת:	16:52
צאת השבת:	18:11

זמן המולד: יום ב',
שעה 47,8 דקות,
14 חלקים

א הקהל קינוד!

לדי החדר משימים לרבי מתנה לייא ניסן: י"ב פרקי תניא בעל פה! • חלק פי של 'מבצע הקהל' נפתח השבוע

בכנוס חגיגי שנגערד השבוע בחדר, הכרו על השלב השני במבצע הקהל: "ילד של הקהל". במקגרת המבצע, משתתפים בכנוס 'הקהל' שבועי, ובו לומדים יחד שיחה של הרבי, מבצעים משימות חסידיות בכל יום ויום, וגולת הכותרת: שנון י"ב פרקי תניא על ידי כל תלמידי חדר מנחם, כאשר בכל קתה לומדים בעל פה שני פרקים! את י"ב פרקים אלו, אותם גדע אי"ה בע"פ, נגיש כמובו כמתנה לרבי נשיא דורנו לכבוד י"א ניסן! כמובו, שכמו תמיד בחדר, גם במבצע הזה, לא מקפחים את ה"שכרה בצדה", והתלמידים זוכים בפרסים מיוחדים, 'איסרים' ואפלו 'דינרים' שלמים!

היצירה והמצווה

תלמידי קתה ז' עמלו כחצאים האחרונים על הכנת עבודות מחקר מרשימות, בהכנות המחנה ר' אברמי' זקס, פנויאני מצוה. כל תלמיד בחר מצוה, עליה בצע עבודת מחקר מקיפה החל מהלכות ושרשי המצוה, דרך המנהגים העיוניים, ועד לספורים מיוחדים והוראות מובצעי הרבי.

התוצאות דברו בעצמם, ולפני חקר העופים נצבה התלפוטות לא פשוטה. לבסוף נבחרו ארבעת המקומות הראשונים: מעדני לייביל, איתמר קנייס, איצלה זאקעייס, ומוטלה מונדעיי.

ביום הסתלקות הרבנית כ"ב עקט, נערך כנוס מרשים בחדר מנחם, בארשאן התלמידים העלומים עיווי, בו צפינו פנויאני מרעש על חיה על הרבנית, והמראות קדש מארשי כ"ב עקט במחיצת הרבי. המרעש על הכנוס נערך פאנל מיוחד בהנחת הת' אוריה שירי עס העלומים ר' מוטי ויסקרא ר' יענקי קליין, שהתוועדו אתנו וספרו ספורים ועבודות מענינות מיוחדות. (ראו בתקפה פאליון ז'ה)

"זה נוגע לו, לבניו, ולבני בניו..."

והמעלה שבאמירת תהלים בשבת קדש גדולה יותר מביום חול.

מענין שתקנה זו תקנה לאחר התעוררות דוקא מצד ה"מטה". החסיד שו"ב ר' חיים דוד לין מנעוועל הציע לרבי הרני"ץ פי קהל החסידים יאמר בכל שבת את כל התהלים. הרבי הרני"ץ השיב בחיוב להצעה, אך סיג אותה לשבת-מברכים בלבד.

ב"היום יום" לכ"ה שבט מובא גדל המעלה של אמירת התהלים: "אמירת תהלים בכל יום, וכל התהלים בשבת מברכים יש להקפיד על כך מאד, זה נוגע לו, לבניו ולבני בניו".

גם השבת, מברכים החדש אדר-ראשון, נתפנס יחד בבית הפנסת "מארינה רושצ'ה" ובכל מקום, לאמירת כל ספר התהלים יחד, בתפלה לחדש של הצלחה וישועה.

השבת, כמו בכל שבת מברכים - ישכימו תלמידי חדר מנחם, לאמירת כל ספר התהלים. את התקנה המפורסמת תקן כ"ק אדמו"ר הרני"ץ נ"ע, כפי שמביאה רבנו בספר "היום יום" לכ"ו פסלו:

"ביום שבת קדש מברכים החדש, השכם בבקר יתקבצו אנ"ש לבית הפנסת להגיד כל התהלים. אחר האמירה ילמדו כשעה מאמר של חסידות שיהיה מובן לכל, ואחר כך תפלה". המטרה באמירת ספר התהלים היא להשפיע שפע ברכה והצלחה בכל ימי החדש, כפי שאנו אומרים בברכת-החדש: "חדש עלינו את החדש הזה לטובה ולברכה".

מדוע אם כן, לא תקנו לומר את ספר התהלים בראש חדש עצמו - שכולל את כל ימי החדש, אלא בשבת שלפניו? התשובה טמונה בכך, שהשבת שקדם ראש חדש גם כוללת את כל ימי החדש - כיון שהיא משפיעה על ראש החדש,

"זההי, יתן אכל לבו"

היא היתה מעורבת בכל מה שארע בליובאוויטש, אך נשארה תמיד בין הצללים • ספורים על מפגשים עם הרבנית, ודאגה ואכפתיות לכל יהודי • ובגלל איזה מכתב בטל הרבי את נסיעתו לאהל ברגע האחרון?

ביום ההסתלקות של הרבנית הצדקנית חי' מושקא ע"ה. כינס 'חדר מנחם' פאנל מיוחד, בהשתתפות שלוחי הרבי למוסקבה: ר' יענקי קליין, שגדל בתור ילד בשכונת המלך, ור' מוטי וייסברג, שזכה לשהות אצל הרבי בשנת תשנ"ב

מנחה: אורי'ה ג'ורי

"בא פחו" של הרבי בכל הענינים. בדור השביעי רואים זאת ביתר שאת, החל מכ"ח סיון ועד לה' טבת, שהרבנית תמיד היתה חלק מהארועים שהתרחשו בחצר הרבי. בתקופת משפט הספרים הרבנית טבעה את המשג "הרבי והספרים שיכים לחסידים", ואף בקשה לראות וידאו מהרקודים והשמחה שהיו אז ב-770.

אך למרות זאת, מצד ה"מטה", מצד קהל החסידים, קשה היה לראות את הקשר המיוחד הזה. הרבנית היתה אשה שחיה בצניעות גדולה, ולא נכחה בארועים והתוועדויות. היה מעגל ממש מצמצם של אנשים שזכו להיות בקשר עם הרבנית.

כשהייתי ילד קטן נסעתי עם אחד מבני משפחתי לסדורים בקראון הייטס.

גם כלפי הרבנית. אנחנו רואים לכל ארך שנות נשיאותו של הרבי, בכל הארועים המיוחדים שקרו, שהרבנית היתה מעורבת וקשורה בהם. אפלו בדור הששי, כאשר נאסר אדמו"ר הרי"ץ הרבנית לוותה אותו לגלות והיא היתה

אנחנו נמצאים היום ביום ההסתלקות של הרבנית הצדקנית. לא רק הדור שלנו, שלא זכה להיות בשנים ההם בצילא דמהימנותא, אלא גם החסידים שזכו להיות נוכחים במחיצת רבנו בשנות האור, לא יודעים כל כך לספר על חייה של הרבנית. ביום המר והנמרה של כ"ב שבט תשמ"ח, עת הסתלקה הרבנית ע"ה, נפתח צהר לחייה כשהאנשים הקרובים אליה, ואפלו הרבי, החלו לדבר על מעלותיה. נשמח לשמע על שזכית לחוות בתור ילד צעיר בשכונת המלך.

ר' יענקי קליין: לחיים לחיים! אני דוקא אפתח באמרה של הרבנית חנה ע"ה, שהתבטאה פעם על בנה - הרבי: "אתם לא יודעים מה יש לכם, ואני לא אומרת זאת כי אני אמו של הרבי, אלא כי זאת האמת..." הדברים הללו נדאי אמורים

בתקופת משפט הספרים, בשנת תשמ"ו, היה זמן בו הרבי היה נוסע כמעט בכל יום לאהל. מיד אחרי תפלת שחרית הרבי היה נוסע וחוזר בשעות המאחרות בלילה, ורק אז היה טועם משהו. ר' מולע אַזימוב ע"ה, השליח של הרבי בצרפת, התוועד עם אנ"ש ואמר שחייבים לעשות משהו בנדון, אי אפשר לתת לרבי לצום כל יום, הגיע הזמן שנעשה משהו! ואכן, כל מי שנכח בהתוועדות קבל על עצמו החלטה טובה. הם שלחו הכל בפקס לר' בנימין קליין ע"ה. הוא הגיש לרבי את הרשימה לאחר שהלה למקוה, ממש רגע לפני הנסיעה לאהל. הרבי הביט במכתב ואמר: "אם כן, היום לא צריכים לנסע לאהל..."

מה זה אומר לנו? פאשר אַנחנו עושים מעשה טוב, מקבלים החלטה טובה, אַנחנו מוסיפים חיות ברבי. לכן מיד

ר' מוטי וייסברג: לחיים לחיים! אכן, זכיתי לשהות בכל השנה אצל הרבי, זו הייתה שנה מיוחדת מאד. החל מתחלת השנה זכינו לגילויים נדירים ומפתיעים, כמו זה שהרבי עמד במשך שעות ארוכות ביו"ט ראשון של סכות ונתן לכל אחד ואחד לברך על האתרוג. בכ"ב שבט זכינו לגלוי מיוחד מאד. הרבי העניק לכל אחד ואחת קנטרס מידי הקדושה של הרבי, בצרוף שטר של 5 דולר לצדקה ופרוסת לעקאח. באותן שבתות הרבי התוועד ודבר הרבה על מעלתו של נשות ישראל. אַנחנו בתור בחורים, פתאום הרגשנו קצת "מקפחים".. אַנחנו יושבים בהתוועדויות ושומעים מהרבי דברים כל כך נפלאים על הנשים. מה אַנחנו הבחורים, יכולים ללמד מזה?

לשמח את הרבי!

בכ"ב שבט תשמ"ח, יום ההסתלקות של הרבנית הייתי בישיבה בירושלים. אני זוכר שפשהגיעה הבשורה, היינו בהלם. כל הבחורים הרגישו ממש מזעזעים, והיו משמרות של תהלים מסביב לשעון. למרות שלא זכינו להכיר את הרבנית, היה ברור לכל שזהו ענין כללי, לא משהו שקשור דוקא לנשים ונערות אלא ענין ששייך לכלם.

האזירה הייתה קשה מאד, ראינו את זה גם על הרבי, הפנים של הרבי והקול שלו בעת אמירת הקדיש היו מבהילות. היה לנו ברור שאַנחנו צריכים לעשות משהו בשביל הרבי.

כשהגענו לבנק, ראינו מרחוק את הרכב של הרבנית מתקרב. בתור ילד קטן, היה טבעי שאני אגש לרבנית, ואכן נגשתי לרכב ואמרתי לה "שלום". היינו בטוחים שבזה תם הענין. לאחר מספר שעות קבל אבי, המזכיר הרה"ח ר' בנימין קליין ע"ה טלפון מהרבנית, והיא מסרה לו "דרישת שלום מהבן שלך..."

אני זוכר איך התייחסו במשפחתי לרבנית ביראת כבוד. באחד הפעמים שערכנו נקיון בבית, מצאנו בגד ישן של אחד מבני המשפחה. כשעמדנו להשליך אותו קמה זעקה: "זה הבגד שלבשתי בעת שהייתי אצל הרבנית...!".

כמי שזכה להיות בכ"ב שבט תשנ"ב אצל הרבי, כ'תמים' בישיבה המרפזית, תוכל לשתף אותנו בחוויות מאותה שנה, ובמה שדרש הרבי מהתמימים והחסידים?

אחרי כ"ב שבט הבנו שֶההורָאָה שְלָנוּ מֵהֶרְבֵּנִית זֶה כְּפִי שֶהֶרְבֵּי אָמַר שׁוֹב וְשׁוֹב: "וְהָיָה יָתֵן אֶל לְבוֹ", לְהוֹסִיף בְּמַעֲשֵׂים טוֹבִים!

וּבַחֲזָרָה לַתִּשְׁנָ"ב: בְּיוֹם רֵאשׁוֹן, כ"א שֶבֶט, הֶרְבֵּי חֵלַק דּוֹלָרִים לְאַחַר תְּפִלַּת מִנְחָה, בְּמִשְׁךְ מִסְפָּר שְׁעוֹת. כְּשֶהֶרְבֵּי יָרַד לְתַפְלַת עֶרְבִית ב-770, נִתַּן הָיָה לְהַבְחִין בְּקִנְטָרְס שֶל כ"ב שֶבֶט, בְּצִבְע וְנֹרֵד בּוֹלֵט, בְּתוֹךְ הַסְדוּר שֶל הֶרְבֵּי. הֶרְבֵּי עָלָה מֵעֵמוּד הַחֲזָן לְבִימָה, נִשְׂאָ שִׁיחָה, וּמִיָּד אַחַר כֵּן יָרַד לְסִטְנֵדֵר לְמִטָּה וְחֵלַק בְּמִשְׁךְ לְמַעְלָה מִחֻמֵּשׁ שְׁעוֹת עֶשְׂרֵת אֲלָפִים קִנְטָרְסִים!

הֶרְבֵּי הִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ בְּאוֹתָהּ תְּקוּפָה הֶרְבֵּה גִילּוּיִים. בְּשִׁיחוֹת שֶהֶרְבֵּי נִשְׂאָ הֶרְבֵּי דִבַּר הֶרְבֵּה עַל עֵינֵן הַשְּׂמִיחָה, שֶׁמְבַטֵּלֵת אֶת כָּל הָעֲנִינִים הַבְּלִי מִרְצוּיִים. גַּם בְּשִׁבְתוֹת שְׁאַחַר כֵּן, הֶרְבֵּי הִמְשִׁיךְ וְדִבַּר עַל הוֹסְפָה בְּצִדְקָה וּבְשִׂמְחָה. זֶה מָה שֶׁאַנְחֵנוּ יְכוּלִים לְלַמֵּד מִיוֹם כ"ב שֶבֶט. לְמִרוֹת שֶזְהוּ יוֹם קֶשֶׁה לְרַבֵּי, הֶרְבֵּי דָרַשׁ מֵאַתְנּוּ לֹא לְפַל, אֲלֹא אֲדַרְבֵּה, לְהוֹסִיף בְּשִׂמְחָה כַּמָּה שִׁיִּתְרֵ! כ"ב שֶבֶט צְרִיךְ לְלוֹוֹת אוֹתְנוּ, קֵהֵל הַחֲסִידִים, בְּכָל יוֹם כָּל הַשָּׁנָה. הֶרְבֵּי דָרַשׁ מֵאַתְנּוּ לְהִיֹּת בְּשִׂמְחָה, וְזוֹ גַם הַהוֹרָאָה שְלָנוּ הַיּוֹם, לְהוֹסִיף בְּשִׂמְחָה, וְרַק כֵּן נִבְיָא אֶת הַגְּאֻלָּה!

בְּמִשְׁךְ הַשְּׁבִיעָה דִבַּר הֶרְבֵּי עַל כֵּן שֶׁאַנְחֵנוּ צְרִיכִים לְלַמֵּד הַנְּהָגָה טוֹבָה מֵהַנְּפִטְרָת, "וְהָיָה יָתֵן אֶל לְבוֹ". מָה אֲנַחְנוּ, הַיְלָדִים,

בְּלִילוֹת הַיְחִידוֹת הָאֲרָכִים, בָּהֶם קִבַּל הֶרְבֵּי אֲנָשִׁים לְ"יְחִידוֹת" כָּל הַלַּיְלָה ב-770, הִיָּתָה הֶרְבֵּנִית מְחַפָּה לְרַבֵּי בְּבִית, לְפַעֲמִים עַד הַשְּׁעוֹת הַקְּטָנוֹת שֶל הַלַּיְלָה. בְּאַחַד הַפְּעָמִים, הֶרְבֵּי סִים אֶת הַיְחִידוֹת וּפְנָה לְבִיתוֹ. אָבִי, ר' בְּנִימִין, קִבַּל טְלָפוֹן מֵאַשָּׁה שֶׁבִקְשָׁה בְּאִפְן דְּחוּף לְקַבֵּל בְּרָכָה מֵהֶרְבֵּי. הוּא אָמַר לָהּ, שֶהֶרְבֵּי בְדִיוֹק סִים עֲכָשִׁיו יְחִידוֹת שֶל כַּמָּה שְׁעוֹת וְהוּא כָּבֵר בְּבִית, אֲךֵּ אוֹתָהּ אֲשֶׁה הַתְּעַקְשָׁה.. אָבִי אָזֵר אֲמִץ, וְצִלְצַל לְבִיתוֹ שֶל הֶרְבֵּי. הֶרְבֵּנִית עֲנָתָה לְטְלָפוֹן, אָבִי הַתְּנַצַּל עַל הַשְּׁעָה הַמְּאַחֲרָת אֲךֵּ בְקֶשׁ לְהַעֲבִיר אֶת הַשֵּׁם שֶל אוֹתָהּ אֲשֶׁה לְבְרָכָה.

לְמַחֲרָת, צִלְצַל אָבִי שׁוֹב לְרֶבֶנִית וְהַתְּנַצַּל עַל כֵּן שֶהַתְּקַשֵּׁר בְּשְׁעָה מֵאַחֲרָת כָּל כֵּן, בִּיּוֹדְעוּ שֶהֶרְבֵּנִית חֲפָתָה לִיָּלָה שְׁלָם לְשׁוֹבוֹ שֶל הֶרְבֵּי וְהוּא לֹא רָצָה לְהַפְרִיעַ בְּזִמְנוֹ קְדוֹשׁ כָּל כֵּן. בְּאִפְן לֹא מִפְתִּיעַ עֲנָתָה הֶרְבֵּנִית "מִי אֲנִי שֶׁאַמְנַע מִיְהוּדֵי לְקַבֵּל בְּרָכָה מֵהֶרְבֵּי!"

נִתַּן לּוֹמַר בְּכִרְוֹר כִּי הֶרְבֵּנִית הִיָּתָה הַ"חֲסִיד" הַכִּי גָדוֹל שֶל הֶרְבֵּי, וְיַחַד עִם זֹאת הִיא הִיָּתָה הָאָדָם הַכִּי קְרוֹב לְרַבֵּי. בְּאַחַד מִלִּילוֹת חַג הַסְּכוֹת יָשְׁבוּ הֶרְבֵּי וְהֶרְבֵּנִית בְּסִכָּה, וְנִתְּנוּ הָיָה לְשִׁמְעַ שֶהֶרְבֵּי מִסְפָּר לָהּ "אֲזֵי דֵי שׁוֹל אִיז גְּעוּוֹעֵן פּוֹל פּוֹל מִיט מַעֲנִטְשֵׁעֵן" (בֵּית הַכְּנֶסֶת הִיָּה מְלֵא בְּאֲנָשִׁים). הֶרְבֵּי שִׁתַּף אֶת הֶרְבֵּנִית בְּכָל פְּרָט, וּמְכַף אָנוּ רוֹאִים אֶת הַקְּשֵׁר וְהַמְּעַרְבוֹת שֶל הֶרְבֵּנִית בְּכָל מָה שֶׁקָּרָה

יְכוּלִים לְלַמֵּד מֵהַנְּהָגָתָה שֶל הֶרְבֵּנִית?

ר' יַעֲנִיקֵי: בְּמִשְׁךְ כָּל הַשָּׁנִים, הֶרְבֵּי הִיָּה חוֹזֵר הַבִּיָּתָה וּמְבַקֵּר אֶת הֶרְבֵּנִית. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה לֹא הִיָּה נּוֹכַח אֲךֵּ אֶחָד בְּבִית. פְּעַם שֶׁחַ הַדּוֹקְטוֹר שֶל הֶרְבֵּי, ד"ר וִיס, כִּי הֶרְבֵּי אָמַר לוֹ שֶהַדְּקוֹת הִלְלוּ שֶהֶרְבֵּי יוֹשֵׁב וְשׁוֹתָה תָה עִם הֶרְבֵּנִית, חֲשׁוֹבִים לוֹ כְּמוֹ הַנְּחַת-תְּפִלִּין... עַד כֵּן כֵּן הִיָּה יָקָר הַזְּמַן הַזֶּה. בְּאַחַת הַפְּעָמִים יָשְׁבוּ אוֹרְחִים בְּבִיָּתָה שֶל הֶרְבֵּנִית, וּלְפַתַּע הַתְּקַשֵּׁר הַמְּשֻׁבֵּק וְהוֹדִיעַ שֶהֶרְבֵּי בְדִרְךָ הַבִּיָּתָה. בְּאוֹתוֹ הַרְגַע נִתְּנוּ הִיָּה לְהַבְחִין בְּשִׁנּוּי עַל פְּנֵי הֶרְבֵּנִית, וְהִיָּה בְּרוּר לְכָל כִּי הַבְּקוֹר הַסְּתָיִם, עֲכָשִׁיו זֶהוּ הַזְּמַן הַקְּדוֹשׁ שֶל הֶרְבֵּי וְהֶרְבֵּנִית בְּלִבָּד.

ליובאוויטש והיפּוּלִיָּה

מסע מרתק בעקבות החסידים עם ר' אבי גדז'

הרב ר' ירחמיאל בנימיסון

הרב ירחמיאל בנימיסון

מהרבי הרש"ב ברכה ליראת שמים.
הבהיר הרבי הרש"ב:

"כמו שגשמי ברכה יועילו רק לאחר
חרישה וזריעה, כך ממוש ברכתו של
הרבי דורש יגיעה פנימית". זהו אחד
מיסודותיה של חסידות חב"ד, ולכן
התוועד הרבי הרש"ב שלש פעמים
בשנה בלבד.

מפתגמו של הרב בנימיסון: "כדי
לזכות בתאר חסיד צריכים לעמוד
בשלשה תנאים: א. אמוץ לא להתביש
מפני המלעיגים. ב. לקיחת משקה".
ג. ידיעת חסידות. ואם מישהו יאמר
שנתן להיות חסיד ללא אחד משלשת
תנאים אלו, שקר הוא! לעולם לא
יצמח חסיד ללא שלשת התנאים!"

"לחסידים בליובאוויטש היו יקרות
מאד ההתוועדויות עם הרבי הרש"ב.
במהלכן יכלו לשמע מפיו הקדוש
שיחות קדש ומאמרי חסידות. ואלו
בדורנו, זוכים אנו לגלוי אור ושפע
עצום, אך היכן אנו אוהזים?"

הרבי הרש"ב היה מתוועד בסעדה
עם תלמידיו בשלשה חגים בלבד:
בשמחת תורה, בחג הפורים וב"ט
כסלו. הנהגה זו הייתה בהתאם
לתביעתו הקדושה של הרבי
לעבד את ה' ביגיעה עצומה וללא
חזקים או סיוע מלמעלה. לא
לחנם כנו התמימים בליובאוויטש
את ה"טישים", ה"שירים". ועוד
הנהגות מעולם האדמו"רים, כ"נהמא
דכיסופא" (לחם חנם).

פעם בקש הרב הקדוש רבי שלמה
מקרלין את רשות האדמו"ר הזקן
להתגורר בעיר ביישניקוביץ'. הסכים
לכך רבינו הזקן אך בשלשה תנאים:
א. שלא "יבטל" את אישיותם של
לומדי התורה. (בנראה ששיטתו
היתה לדרש מתלמידי חכמים ענוה
ושפלות, בהתאם לדרגתם הרוחנית).
ב. שלא יזלזל ביראת השמים
הטבעית. (שאפניה בדרך כלל את
האנשים הפשוטים) ג. שלא יטען
כי הצדיק פוטר את חסידיו על ידי
פעולותיו. (כיון שנדרשת מהחסידים
עבודה עצמית)

באחת ההזדמנויות בקש חסיד

פעל ספונ

הרב החסיד הגאון ר' ירחמיאל
בנימיסון, הגיע אל העיר לונדון
בשנת תרצ"ו, והיה לאחד מרבני
ומשפיעי עדת החסידים בעיר.

הרב בנימיסון היה ידוע כפנוי "הרב
מז'לאבין", כיון שבעבר פיהו כרב
העירה החסידית והאגדית. הוא
נמנה על תלמידי תומכי תמימים
בליובאוויטש, ואף זכה להיות בין
תשעת החסידים שאותם השביע
הרבי הרי"ץ בשנת תרפ"ב למסר
את נפשם ולהאבק ביבסקצ'יה
(התארגנות של יהודים-טועים,
שסיעו בידי הסובייטים האוורים
להלחם בדת היהודית) עד טפת הדם
האחרונה.

לצד גאונותו הרבה בים התלמוד
ועניני הלכה, קרנה אישיותו המיוחדת
מדות תרומיות, בהנהגה חסידית
אמתית, כפאה לתמים' מתומכי
תמימים. כבאר מים חיים 'השקה'
ר' ירחמיאל את צעירי החסידים
ממאגר הספורים החסידיים העצום
שאצר במוחו, אותם שמע מחסידים
הראשונים ומשפיעי הישיבה
בליובאוויטש.

Работа

בהתוועדויות, תבע הרב בנימיסון
עבודה עצמית מהחסידים. וכך היה
אומר:

התרנגול השחור

פרק ששה עשר ובו יסופר על התרנגול השחור שהעז לבקר בחדר ועל העלילה השקרית שטפלו הכמרים לרבי וולף הסנדלר

לעל עלילות המסתורין

משב רוח קליל חודר מבעד לחלון הפתוח, מנענע רכות את פאותיו של צאלע בן החמש, ידו של הילד אוחת בספר החמש אותו חולק בנדיבות עם ניסן בער היושב לצדו, ועיניו סוקרות את הכתב העברי, מרפרפות להם בין השורות.

פייטל המלמד יוצא את החדר בצעדים מדודים, לא לפני שמרגיע את צעירי הצאן מהתלהבותם "תכף אשוב" מפטיר חלושות. בטח שכח הוא לטל את השקוי שהכין לו צמח דוד הגנן, שידי רב לו ברזי תורת הצמחים. זה שבועות מספר שקולו של פייטל הפך לאה, ושעול נבחני בוקע מגרוננו הדואב.

משק כנפים של בעלי כנף נשמע מהחצר הסמוכה, ודמותו של תרנגול שחר נוצות מופיעה בססגוניות על אדן החלון. העוף הסקרן לא מהסס, מותח את צווארו הקצר ומנהס בחפשיות לתוך החדר, במעופו הקצר פוגע חסר המזל בכובע הלבד של ר' פייטל וזה צונח ארצה. "היי! התרנגולת נכנסה לחדר" מזנק ביינוש הצעיר שבחבורה לעבר בעל הכרבלת.

"א קאץ ארויס, און א האן אריין" [הקתול יצא והתרנגול נכנס] מצחקק שמחה גדליה "בואו נתפס אותו לפני שהוא ישבר לר' פייטל את כל הבית". הנערים סוגרים על התרנגול השוכב ועד מהרה הוא תפוס בידי החסונות של המבקר האחראי שייקע, שבעוד שנה כבר יחגג את בר-המצוה שלו.

"זה כנראה שיך לחנינא הזבן" מספר דוד'ל בידענות, "לפני שבוע הוא קנה מדימה 'בעל-גוף' עשרים תרנגולים שחורים. ראיתי בעצמי". "מה פתאום!" מבטל שייקע את דבריו, "התרנגולות של חנינא כבר נשחטו לפני יומים. זה שיך לצודיק השכן שלי"

"מה קורה פה מה?" קולו הצרוד של ר' פייטל נשמע מהחדר הסמוך והתלמידים שבים במהרה למקומותיהם. "המלמד, זה הוא הפיל לכם את הכובע" מצביע שמחה גדליה על התרנגול המפחד כמותו, "זה לא היה אני, באמת! אתם.."

"ששש.. מרגיע פייטל את הילדים, "יושב לו יהודי ב'תפיסה' אצל הרשעים, ואתם משתעשעים עם תרנגול שחר?" זורק ר' פייטל מרה בתלמידיו, "יהודים בכל רחבי וואהליון לא מפסיקים לומר תהלים להצלתו של רבי וולף, ולכם יש זמן פנוי לשעשועים?"

"אבל המלמד, זה הוא נכנס.. מנסה זלמן ליב לתרץ. 'בלי תרוצים! קדימה בואו נמשיך בלמוד הפרשה. לזכות רבי וולף הצדיק שיצא מאפלה לאורה!"

המלמד מורה באצבעו, ושייקע משחרר את התרנגול אל מבעד לחלון. "רבוננו של עולם" חולפת תפלה בלבו של דוד'ל, "כשם ששחררנו את התרנגול לחפשי, כן תשחרר במהרה את הצדיק הנסתר מיד הערלים ימח שמם"

זה שבועות מספר שרבי וולף הסנדלר מחזק במאסר בלוקאטש העיר הסמוכה. מידי שבועים ימים נאלץ להופיע בפני הבישוף המחוזי ולהתנחם עמו בעניני דת ואמונה.

בפניהם, מקמטים את מצחם בכשרון ולבסוף מכריזים בדרמטיות מעשה על הענש הידוע מראש - מות בשרפה בככר העיר.

בסיעתא-דשמיא פרך רבי וולף את דברי הבישוף והינחומים הסתימו כשידו על העליונה, ואלו הבישוף יצא אבל וחסוי ראש.

הכמרים בקיוב הבירה לא יכלו לספג את העלבון, רבי וולף הנחיל להם פעם אחר פעם כשילון צורב. ובשעה שהגיעו למסקנה שאפסו הסכומים לנצחו - החליטו להיפטר ממנו אחת ולתמיד.

משלא הצליח במשימתו, הורה הבישוף להעביר את רבי וולף לעיר קיוב, שם שכנה מועצת הפנסיה הראשית.

רבי וולף מצדו קבל על עצמו את הדין באהבה, הוא חש שנפלה בחלקו הזדמנות לקדש שם שמים ברבים. ימים ספורים לפני בצוע גזר הדין התבשר רבי וולף שרעינתו הרתה, ידיעה זו שמחה אותו במאוד, אך מאידך כאב הוא על כך שלא יזכה לראות את בנו.

"מכונדי השופטים הנכבדים, האדם הזה שלפניכם העז לבזות את הפנסיה ואת סמליה, היהודי החצוף הזה חירף וגידף את כל הקדוש והיקר לנו" מזדעק הכמר הגבן ועיניו נוטפות שטנה ומשטמה.

השופט הראשי מביט ברבי וולף בכעס עצור, נוטל את פטישו ומעבירו מיד ליד להפיג את זעמו לבל יתפרץ, "אני דורש לתת לו את הענש הגבוה ביותר הקבוע בחק" קורא עטוי גלימה שחורה בעל זקן מארך, "גזר דין מות בשרפה!" השופטים עושים עצמם כמעינים בחמר הראיות שהגש

ריח של סכנה

”צוה אותי אדוננו המלך להתנכח בהיכלו בפניו (ובפני יועציו) בכרצלונה.

עניתי ואמרתי: אעשה כמצוות אדוני המלך אם תתנו לי רשות לדבר כרצוני. ואני מבקש את רשות המלך, ורשות רמון די פינאפורטי [ראש מסדר הנזירים הקתוליים] וחבריו אשר כאן. ענה רמון (די פינאפורטי): ובלבד שלא תדבר ביונות.

אדם שלפי מראהו נראה ככומר קתולי. הרמב"ן מיד זהה שזהו אחד מהכמרים שנכחו וצפו בוויכוח.

”דון משה!” פנה הכומר אל הרמב"ן בהתרגשות ובהדרת כבוד. לפני שהמשיך בדבריו, הביט הכומר לכל עבר ובדק שאין איש שמאזין להם, ואז אמר בלחש ”צפיתי יחד עם עמייתי בוכוח הגדול שבארמון המלך, והתפעלתי מאד מדבריה הפנים והברורים. וכיון שכה, ברצוני לגלות לך שסכנה גדולה מרחפת על ראשה, דבריה פעלו רשם גדול אצל ראשי הכמורה, והם חוששים שהדברים יתפרסמו ויגיעו גם לצבור ברחוב הנוצרי...”

המשיך האיש ואמר: ”אני בטוח שראשי הכנסייה לא יעברו על כך בשתיקה... הם יחפשו בכל דרך להפסיק את נוכחותה בוכוח. וכפי שאתה יודע הם אינם בוחלים בשום אמצעי!” סים האיש בהתרגשות.

הרמב"ן שמע את דבריו והודה לו, והאיש הסתלק.

”דבר זה היה צפוי... חשב הרמב"ן לעצמו. ”אך מה יש בידי לעשות? כלום יש בידי בררה? הרי המלך צוה עלי להשתתף בוויכוח.”

הוא החליט לשלח שליח לארמון המלך ובידו מכתב. בו פנה הרמב"ן אל המלך ובקש לסיים את הוויכוח, עקב סבות ואמתלאות שונות. אך הדבר לא הועיל והמלך סרב לבקשתו. בלית בררה המשיך הרמב"ן בוויכוח. אך עקב דברי הכומר האלמוני הוא החליט שמיד כאשר יסתיים הוויכוח, יעזב את כרצלונה הבירה ויחזור לעירו גירונה, שם יניח והו לנפשו ראשי הכנסייה, וכך ירגעו הרוחות.

אך, רבות מחשבות בלב איש...

המשך בעז"ה בשבוע הבא...

אמרתי להם: איני רוצה להעניש על זה, אבל שאמר כל רצוני בענין הוויכוח כשם שאתם אומרים כל רצונכם. ואני יש לי דעת לדבר בדרך מוסר (בענין הוויכוח כאשר אתם אומרים) אבל ברצון נפשי יהיה! ונתנו לי רשות כלם לדבר כרצוני...”

כך כותב הרמב"ן, אחרי היום הראשון בוכוח הקשה.

הקהל שצפה בוכוח במתח רב, היה פלו נוצרי, למעט נציגי היהודים עצמם. ולמעשה הוויכוח היה מעין משפט שבו עמדו הרמב"ן והיהדות למשפט לפני הנוצרים, על שהם עדין מחזיקים באמונה היהודית ולא מותירים עליה לטובת האמונה הנוצרית...

הפוסק במשפט היה המלך בכבודו ובעצמו שנחשב הגון כלפי הרמב"ן, ולהבדיל מוויכוחים אחרים, אף התיר לרמב"ן להתבטא פאוות נפשו. עם זאת, הרמב"ן יכול רק היה לענות על שאלות שהלה הפנה אליו, ולא להקשות בשאלות על היהודי המומר שאתו התנכח...

וכך עומד הרמב"ן לבדו באמץ לב ובגבורה שאין כדגמתה, במרכז ההיכל המפאך, מול מלך אראגוניה בעצמו (שאף התערב בוויכוח כמה פעמים), יועציו וראשי הכמורה, ומדבר כנגד הנצרות בצורה גלויה וברורה, ושם ללעג וקלס את כל דבריו של המומר פאבלו קריסטיאני.

כשהמומר הביא ראיות לדבריו מתוך התלמוד, הרמב"ן הוכיח שכל דבריו של המומר הם זיוף מחלט של דברי התלמוד והמדרשים וכי דבריו אינם כתובים בו כלל.

באחד הימים שבין וכווח למשנהו, הלך הרמב"ן ברחובות כרצלונה בדרכו לשכונת היהודים, לפתע פונה אליו

איור: נפתלי דייניץ

מזל אדר

שעשועים לשבת מברכים אדר

גימטריה ועוד...

על־יִכּס לְפֶסֶן אֶת הַשִּׁמְטָרָא, וְאֶתְרֵס אֶת הַתּוֹצֵאָה מֵ"א"ת כ"ע...

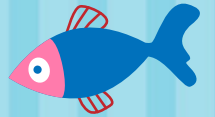
3, 100, 400, 8, 9, 30, 9, 2, 10

90, 60, 10, 2, 300, 10, 40, 300, 3, 10

מה יצא?

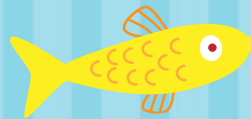
מילים מסתרות

מצא את הַיּוֹת הַקָּטָן הַמְסֻתָּרִים בַּמִּשְׁפָּטִים

אריק, רפי ונתי קבלו את
הציננים הגבוהים ביותר בכיתה
במבחן בגמרא.

"בדרכי למנלת, ראיתי את
משלם יושב כשעל ברכיו סל,
ומונה את הפרות שבתוכו".

המדריך אמר: "זהו קיר הבטון
החזק ביותר בעיר"

תרחילון:

קרפיון, טונה, סלמון

פתרונות ניתן לשלוח:

ללוי גורליק, לכתובת המייל של העיתון, או להניח בתיבת 'החיל'.
ולהשתתף בהגרלת פרסים ביום שישי!

הידעת?

אחרי שחרורו של האדמו"ר הרי"ץ מהגלות בקאסטורמה, יחד עם בתו הרבנית חיה מושקא, הגיע ליםים אחרים ללנינגרד (פטרבורג) ולאחר מכן עבר לעיר "מאלאכובקה", שם התגורר במשך ששה שבועות, והתפלל בבית כנסת שהיה נראה מבחוץ כמו מחסן, שהיה שייך ליהודי, אך מבפנים היה מאד יפה. היהודי שבית הכנסת היה שייך לו נלקח על ידי הקומוניסטים, אך בית הכנסת נשאר פתוח. פעם אחת, הגיעו לבית הכנסת וראו חותמת של הממשלה שסגרה את הדלת, כלם פחדו לגעת, גם זקן אחד, ואמר: "לי אין מה להפסיד..." ושבר את החותמת.

בית הכנסת היה קים עד שנת תשס"ה, שאז נשרף על ידי גוי.

והפעם מבקרים ב... מגדל אייפל

נוטעליה מראה מקום*

2 - מבנה המגדל

למגדל שלוש קומות, רובו הוא שטח ריק ונראה כמו שלד של המגדל. הקומה הראשונה בגובה 57 מטר מעל פני הקרקע, השנייה - 115 מטר והשלישית - 275.

בקומה הראשונה והשנייה נמצאות מסעדות, חנויות ובתי קפה. בקומה העליונה יש תא שמפוננו נתן לצפות - ביום בהיר שבו אין עננים שמקשים על הראייה - למרחק של 70 קילומטרים! בחדר ששמש את המהנדס קנים כיום מין מוזאון שבו מוצגים החפצים ששמשו אותו בעת עבודתו. יש שם גם בבות משעוה שמתארות אותו ואת עוזרו בכיקורו בבנין ביום חנוכתו.

הוא בנוי מ-18,038 קורות ברזל ומשקלו הכולל הוא 10,100 טון! הוא נצבע מדי שבע שנים ולשם כך דרושים כ-60 טון צבע...

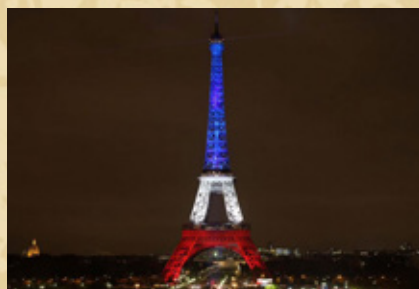
כשאתם שומעים את המלה "פריז", איזו תמונה עולה לכם בראש? כמובן, זו של מגדל אייפל. אכן, מגדל אייפל הוא סמלה הלאומי של העיר פריז, בירת צרפת. כששה מיליון תיירים פוקדים אותו מדי שנה. ודאי תשאלו למה מגדלים אחרים שיותר גבוהים מפונו לא כל כך מפורסמים כמוהו? התשובה היא, כי הוא היה המגדל הגבוה בעולם במשך 40 שנה, בנוסף לסגנון בנייתו הפיחך.

מגדל אייפל - גבהו 324 מטרים. הוא נבנה בשנת תרמ"ט (1889) לצורך תערוכה. הוא עשוי מ-7300 טונות של ברזל ופלדה. לא תאמינו, אבל הוא הוקם תוך זמן לא ארוך יחסית למגדל כזה - שנתים, חדשים וחמשה ימים, פרי הצלחתו של המהנדס גוסטב אייפל שעל שמו נקרא המגדל.

1

במהלך הקמת המגדל

מסעדה בקומה הראשונה של המגדל

4

הוא אומר - לראות ב"יופיו" של מגדל אייפל... היה גם סופר אחד שכל יום אכל את ארוחת הצהרים שלו במסעדה שבמגדל. הסבה זהה. כי זה המקום היחיד בעיר שמפוננו לא יוכל לראות את מגדל אייפל בשום מצב...

ממשלת צרפת אשרה את הבנייה למרות כל המתנגדים. בכ"ד אדר שני תרמ"ט נחנך המגדל בזמן שגוסטב אייפל, המהנדס, טפס את כל 1,665 המדרגות עד לקומה השלישית, ולאחר מכן הניף את דגל צרפת על ראש התרן של המגדל.

תופעה מעניינת שקיימת במגדל אייפל: הוא בנוי מברזל, וברזל נמס או משנה את צורתו בשמש, תלוי לפי רמת החם. בקיץ, המגדל נוטה במספר סנטימטרים הודות לחם השורר שם. בשקיעה הוא חוזר לתבניתו הרגילה.

3 - בנייה והתנגדויות

כמו שכלם יודעים, הוא נמצא בפריז. אך המחשבה הראשונה היתה לבנותו בברצלונה שבספרד. מי שהגה את רעיון בנייתו הוא המהנדס שעל שמו נקרא המגדל, שהתמחה ואף חקר את בניית הגשרים מברזל ופלדה.

ההתנגדויות לבניית המגדל היתה רבה. סגנון הבנייה בפריז באותם ימים היה מקושט, ועשוי מאבן. בעיני המתנגדים לרעיון לא היה נראה נחמד שבאמצע "עיר מאבן" יתקע מגדל ברזל. חוץ מהחמור שמפוננו נבנה הוא גם גבוה מאד, קצת "מסתיר את הנוף" וראשו מחדך.

ההתנגדויות אף אחרי בנייתו היתה כה רבה, שבשנת תרס"ט שקלו... להרס את המגדל! היה אדם שאמר שאם היו מציעים לו לגור במגדל אייפל היה מסכים בראון. למה? כי אז אני לא אאלץ - כך

Перед дарованием Торы

На четвертый день недели, когда произошло дарование Торы, Всевышний повелел, чтобы в день дарования Моше, Аарон, два его сына — Надав и Авиу, а также семьдесят Старейшин взошли на гору, чтобы приблизиться к Шехине.

В тот день Моше передал повеление Всевышнего народу оставаться в установленных для них границах и отделиться от своих жён.

В тот же день Моше записал текст Торы, начиная с Берешит и кончая моментом дарования Торы.

В пятый день недели, предшествовавшей дарованию Торы, Моше построил жертвенник у подножия горы и возвёл двенадцать обелисков — по числу колен Израиля. Народ совершил омовение в микве и принес жертвы Всевышнему. Ангел разделил жертвенную кровь на две совершенно равные части. Одной Моше окропил народ, сказав: «Этим войдёте в завет с Всевышним. Если будете соблюдать этот завет, то будете в безопасности». Второй половиной крови был окроплен жертвенник во искупление грехов сынов Израиля.

После этого Моше прочитал народу текст Торы от Берешит до дарования Торы, записанный со слов Всевышнего. Народ выслушал и единодушно воскликнул: «Наасэ вэнишма! — Сделаем, и будем внимать. (Будем повиноваться всем заповедям Торы, и исполнять их, хотя мы еще не слышали ни предписывающих, ни запрещающих заповедей.)»

Раздался Голос с неба и спросил: «Кто открыл Моим детям секрет произнесения наасэ перед нишма (выражения из языка ангелов)?»

Шестьсот тысяч ангелов украсили каждого еврея двумя коронами: одной за наасэ, а другой за нишма — то были духовные «короны славы», излучённые Шехиной. Готовность принять Тору подняла сынов Израиля до высочайшего духовного уровня.

Затем Всевышний приказал Ангелу Смерти: «Хотя тебе дана власть над всеми народами, этот народ не трогай! Это Мой удел». Сыны Израиля жили бы вечно, если бы не последовавший за этим грех золотого тельца.

Хотя сыны Израиля и объявили о своей готовности принять Тору, Всемогущий не был удовлетворен.

— Кто поручится за вас, что вы сдержите свое обязательство? — спросил Он у них.

— Небо и земля поручатся за нас, — ответила Община Израиля.

— Они не могут поручиться, потому что в будущем они станут пустынными, и Я сотворю новые небеса, — сказал Всевышний.

— Если так, то пусть поручителями будут наши праотцы, — настаивал Израиль.

— Вашим праотцам самим нужны поручители, — ответил Всевышний. — Они совершали ошибки. Авраам согрешил, спросив (Берешит 15:8): «Как узнаю я, что унаследую ее (страну)?»; Ицхак — тем, что любил Эсава, а Яков — поставив под сомнение Мои пути, когда пропал Йосеф.

— Тогда пусть за нас поручатся наши пророки! — предложили сыны Израиля.

— Ваши пророки не всегда защищали вас, а иногда бежали, — ответил Всевышний.

Наконец народ предложил:

— Пусть наши дети послужат порукой тому, что мы будем соблюдать Тору.

Всевышний был удовлетворён.

— Это хорошие поручители, — сказал Он. — Я дам вам Тору при условии, что ваши дети станут гарантами вашего исполнения Торы!

Всевышний предпочёл взять в качестве поручителей маленьких детей, зная, что страх за жизнь своих детей помешает родителям грешить.

Затем Моше, Аарон, Надав, Авиу и семьдесят Старейшин взошли на гору Синай, каждый на уготованное ему место, как повелел Всевышний. Им открылось видение Престола Славы.

Старейшины, Надав и Авиу упивались видением Шехины, получая духовное наслаждение, сравнимое с наслаждением от пищи и питья. Они не смогли приблизиться к Шехине с должным благоговением и уважением и поэтому заслуживали смерти. Моше никогда не тешил свой взор лучами Шехины. Когда Всевышний явился ему в кусте терновника, он закрыл лицо. Поэтому позднее он был вознагражден тем, что лучи Шехины исходили от его лица.

пешком в пригород Парижа, чтобы присутствовать при дойке (присутствие еврейского наблюдателя при дойке делает молоко «еврейским»). В Париже невозможно было купить мацу, удовлетворявшую высоким требованиям семьи Шнеерсон к её кошерности, и ребецн собственноручно перебирала пшеницу, зёрнышко к зёрнышку, молола её на ручной мельнице и пекла мацу.

Позже ребецн вспоминала про войну, как во время бомбёжки она толкнула на землю замешкавшегося еврея. «Конечно, я толкнула его, чтобы спасти ему жизнь, — говорила она с улыбкой, — но, тем не менее, я толкнула еврея. А значит, я должна была раскаяться и попросить прощения».

Америка

В 1941 году раби Менахем-Мендл и ребецн Хая-Мушка приехали в США. А в 1950 году умер Ребе Йосеф-Ицхак и большинство хасидов стали требовать, чтобы раби Менахем-Мендл сменил его на посту лидера Хабада. Ребецн Хая-Мушка также добивалась от своего мужа согласия занять пост Ребе. Она понимала, что это означает для неё: у её мужа не будет личного времени, он перестанет принадлежать себе и семье. Но она выросла в доме, где самопожертвование было повседневностью.

Жена Ребе

Сорок пять лет ребецн Хая-Мушка прожила в мировом центре движения Хабад, в самом сердце оживлённого еврейского района Нью-Йорка, и всё-таки, несмотря на это, о ней и её жизни почти ничего неизвестно. Она не принимала участия в общественных торжествах или собраниях, никогда не появлялась на людях. Делала покупки только в тех магазинах, в которых её не знали в лицо и относились к ней как к прочим покупателям. Известен один случай, когда она столкнулась в магазине с женой лидера одного из хасидских дворов, и та, восторженно поздоровавшись с ней, сообщила продавцам, что они имеют честь... Не закончив покупки, ребецн ушла из магазина и больше никогда в нём не появлялась.

Между Ребе и его женой были необыкновенные отношения. В те ночи, когда Ребе задерживался на фарбрэнгах или принимал людей до рассвета, ребецн не ложилась спать, ожидая его.

В последние годы, страдая от тяжелой болезни, скрывала это от мужа — и это при том, что евреи со всех концов света рассказывали ему о своих бедах и просили благословения. Один из близких людей спросил ребецн, почему она не попросит у своего великого мужа благословения на выздоровление. «Мне важно не расстраивать его», — был ответ.

Уход

В последнюю неделю перед смертью ребецн позвонила всем своим близким и знакомым и с каждым долго беседовала. Как будто знала...

Почувствовав сильную слабость, ребецн вызвала врача. После осмотра врач предложил ей лечь в больницу. На следующий день, 21 швата, ребецн приехала в больницу. Дежурный врач начал заполнять анкету. Ребецн попросила пить. Ей подали воды. Она произнесла благословение, сделала глоток и побледнела. «Всё в порядке?» — спросил врач. Она кивнула. Через несколько мгновений она снова побледнела. Врач снова спросил: «Всё в порядке?» Но она не ответила. Это был вечер накануне 22 швата 1988 года.

В похоронах, состоявшихся на следующий день, участвовали тысячи людей. А вскоре во всём мире начали открываться еврейские образовательные учреждения, носящие её имя.

Ежегодно в месяце шват в память о ребецн Хая-Мушке в Нью-Йорке проходит всемирный съезд посланниц Ребе. Её образ служит для них и для многих других еврейских женщин примером самопожертвования и скромности.

«Все хасиды — мои дети...»

Ребецн Хая-Мушка беседовала у стола с хасидской парой, пришедшей её навестить, а их маленькие дети между тем обследовали дом. Вернувшись в гостиную, один из детей спросил: «А где же ваши дети?» Другой, услышав вопрос брата, ответил: «Ты же видишь, игрушек нигде нет. Наверно, дети выросли и уехали». Родители смутились, услышав такой нетактичный вопрос. Ребецн же помолчала, обняла малышей и ответила: «Вот вы и есть мои дети».

В другой раз она ответила на подобный вопрос: «Все хасиды — мои дети».

Доблестная жена

10 февраля 1988 года (22 швата 5748 года по еврейскому календарю) жена Любавичского Ребе, с которой он прожил в браке 60 лет, ребецн Хая-Мушка Шнеерсон, покинула этот мир. Статья в сегодняшнем номере журнала «Ахайаль» посвящена жизни этой замечательной женщины.

Детство

Ребецн Хая-Мушка родилась в Бабиновичах — местечке, соседствующем с Любавичами, в одну из суббот месяца адар 1901 года, в семье раби Йосефа-Ицхака, будущего шестого Любавичского Ребе, и ребецн Нехамы-Дины. Имя для новорожденной предложил дедушка, пятый Любавичский Ребе Шалом-Довбер. Дедушка питал особые чувства к внучке и оказал на неё огромное влияние. Уже на склоне лет ребецн Хая-Мушка вспоминала: «Его молитвы, полные истинного чувства, остались в моей памяти навсегда. Я могу повторить каждое произнесённое им слово».

Юность

Юность Хаи-Мушки пришлась на тяжёлые годы революции и красного террора, когда всё, связанное с еврейством или религией жестоко подавлялось.

В 1920 году её отец стал лидером движения Хабад, а в те годы это означало — лидером еврейского сопротивления вообще. Он основывал на просторах коммунистической России подпольные хедеры, ешивы, миквы.

Хая-Мушка была верным хасидом и помощником отца. Она принимала активное участие в его

рискованной работе. В течение долгого времени, рискуя жизнью, Хая-Мушка носила свечи и еду в подпольную ешиву.

А когда семья переехала в Петроград, Ребе Йосеф-Ицхак написал дочери доверенность на получение почты, приходившей на его имя. Это означало, что, во-первых, Хая-Мушка была членом подполья. Во-вторых, получая отцовскую почту, она шла на риск, и отец верил в её мужество и способность выпутываться из тяжёлых ситуаций.

Замужество

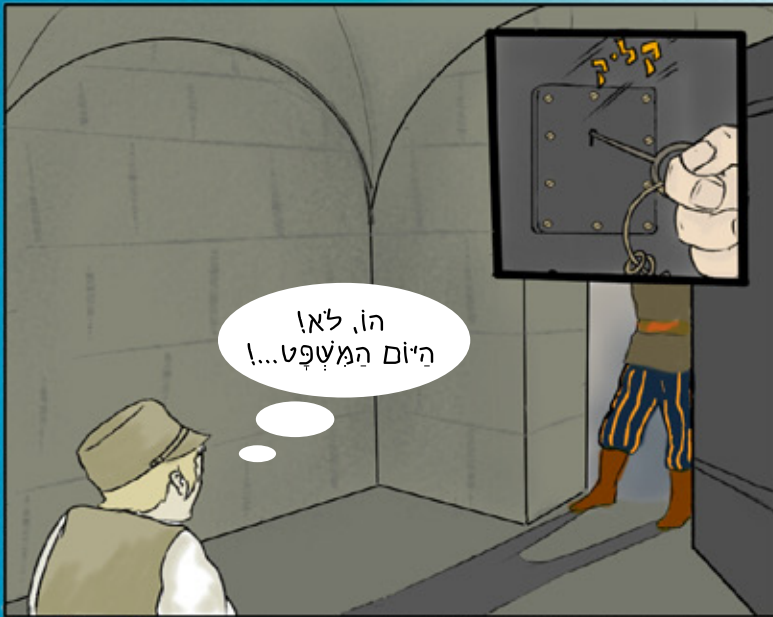
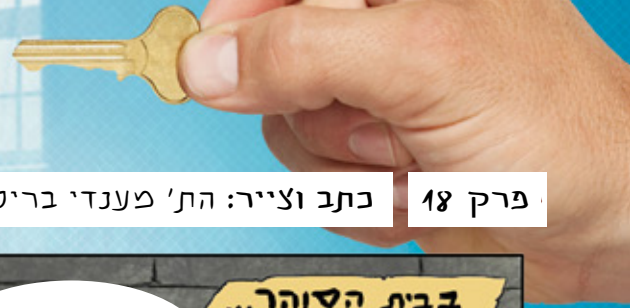
Еще в ранней юности Хая-Мушка стала невестой Менахема-Мендла Шнеерсона, прямого потомка Ребе Цемах Цедека. В 1928 году, после того, как семье удалось вырваться из советской России, в Варшаве состоялась свадьба. На этой свадьбе присутствовали самые великие раввины Польши, лидеры хасидских дворов, главы ешив, еврейские общественные деятели.

В горящей Европе

После начала Второй мировой войны начались скитания молодой семьи: Париж, Виши, Ницца, Марсель... Но и став беженцами, Ребе и ребецн продолжали соблюдать еврейские законы и обычаи самым строгим образом.

Ребецн Хая-Мушка шла несколько километров

גנב קדוש

הו, לא!
היום המפספט!...

בבית הסוהר...
אני הולך למות...
הם לא ירחמו עלי

עד הפנסיה... זהו פסע
שלא יסלח!...

מה
יש לנו?
כאן?
אדוני, זה
הוא היהודי יוס'יה
גנב. נאטם בפריצה, עד
אוצר הפנסיה ומלול
הקדט.

קדימה פרחה!
מהר יותר!

אני נאתי לכנסיה
להתפלל...!

יוס'יה גנב! האם אתה מודה בפסע?
האם יש לך מה לומר להגנתך?!

כבוד השופט,
אני אומר לכם
את האמת.